

Het Boek Daniël - Nummer Zes

Jojakim

Jeff Pippenger

2023-12-01

De boeken Daniël en Openbaring zijn hetzelfde boek, in dezelfde zin waarin de Bijbel één boek is, bestaande uit het Oude Testament en het Nieuwe Testament.

„De geschiedenis van het leven, de dood en de opstanding van Jezus, als die van de Zoon van God, kan niet volledig worden aangetoond zonder het bewijs dat in het Oude Testament besloten ligt. Christus wordt in het Oude Testament even duidelijk geopenbaard als in het Nieuwe. Het ene getuigt van een komende Heiland, terwijl het andere getuigt van een Heiland die is gekomen op de wijze die door de profeten was voorzegd. Om het verlossingsplan te kunnen waarderen, moet de Schrift van het Oude Testament grondig worden verstaan. Het is het verheerlijkte licht uit het profetische verleden dat het leven van Christus en de leringen van het Nieuwe Testament met helderheid en schoonheid doet uitkomen. De wonderen van Jezus zijn een bewijs van zijn goddelijkheid; maar de krachtigste bewijzen dat Hij de Verlosser van de wereld is, worden gevonden in de profetieën van het Oude Testament, vergeleken met de geschiedenis van het Nieuwe. Jezus zei tot de Joden: ‘Onderzoekt de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het, welke van Mij getuigen.’ In die tijd bestond er geen andere Schrift dan die van het Oude Testament; daarom is de vermaning van de Heiland duidelijk.” Spirit of Prophecy, deel 3, 211.

Het krachtigste bewijs van wie en wat Christus is, blijkt wanneer de profetieën van het Oude Testament worden vergeleken met de vervulling van die profetieën in de geschiedenis van het Nieuwe Testament. Zo is het ook met de onderlinge verhouding van de boeken Daniël en Openbaring.

“In de Openbaring komen alle boeken van de Bijbel samen en vinden zij hun voltooiing. Hier is de aanvulling op het boek Daniël. Het ene is een profetie; het andere een openbaring.” Acts of the Apostles, 585.

Het woord „aanvullen” betekent tot volmaaktheid brengen. De vervulling van de profetieën van het Oude Testament was het „sterkste” „bewijs” van de „goddelijkheid” van Christus. Het sterkste bewijs van de goddelijkheid van de profetieën in het boek Daniël is de vervulling van die profetieën zoals weergegeven in het boek Openbaring. De profetieën in Daniël worden voortgezet in het boek Openbaring, en zij worden in de laatste dagen tot volmaaktheid gebracht, wanneer de Openbaring van Jezus Christus wordt ontzegd.

„Openbaring is een verzegeld boek, maar het is ook een geopend boek. Het beschrijft wonderbare gebeurtenissen die in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zullen plaatsvinden. De leringen van dit boek zijn duidelijk omschreven, niet mystiek en onbegrijpelijk. Daarin wordt dezelfde lijn van profetie opgenomen als in Daniël. Sommige profetieën heeft God herhaald en daarmee getoond dat daaraan gewicht moet worden

toegekend. De Heere herhaalt geen dingen die niet van groot belang zijn.” Manuscript Releases, deel 9, 8.

In het derde jaar van de regering van Jojakim, de koning van Juda, kwam Nebukadnezar, de koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het. Daniël 1:1.

Het eerste vers van het boek Daniël bevat, wanneer het juist wordt overwogen, een schat aan profetische informatie. Wij zullen onze beschouwing beginnen met Jojakim.

Jojakim was de eerste van de laatste drie koningen van Juda. Als zodanig vertegenwoordigt hij de boodschap van de eerste engel. Zijn zoon Jojachin, die ook bekendstond als Jechonja of Conja, vertegenwoordigde de boodschap van de tweede engel. Op Jojachin volgde Sedekia, de laatste van de drie laatste koningen van Juda. Sedekia vertegenwoordigt de boodschap van de derde engel. Er zijn verschillende profetische getuigen die bevestigen dat Jojakim een symbool is van de boodschap van de eerste engel. Het is belangrijk deze bewijzen te begrijpen, want daardoor wordt vastgesteld dat het eerste vers van het eerste hoofdstuk van Daniël de boodschap van de eerste engel aanduidt, en dat gegeven is een anker dat het mogelijk maakt het eerste hoofdstuk te verstaan als de boodschap van de eerste engel van Openbaring veertien. Wij zullen beginnen in tweede Kronieken.

En hen die aan het zwaard ontkomen waren, voerde hij weg naar Babel; daar waren zij knechten van hem en zijn zonen, tot aan de heerschappij van het koninkrijk van Perzië; om het woord des HEEREN, gesproken door de mond van Jeremia, te vervullen, totdat het land zijn sabbatten genoten had; want al de dagen dat het woest lag, hield het sabbat, om zeventig jaren te vervullen. 2 Kronieken 36:20, 21.

De ballingschap in Babylon gedurende zeventig jaar was opdat het land de sabbatten zou kunnen genieten die, overeenkomstig Leviticus vijfentwintig, niet in acht waren genomen. Zeventig jaren van sabbatten komt neer op vierhonderdnegentig jaar waarin het oude Israël de richtlijn van Leviticus vijfentwintig had veronachtzaamd. Vierhonderdnegentig jaar van opstand gingen vooraf aan zeventig jaar van ballingschap. Aan het einde van de vierhonderdnegentig jaar zouden drie koningen door Nebukadnezar in onderwerping gebracht worden.

Aan het einde van de zeventig jaar van gevangenschap verwekte de Heere Kores, de eerste van de drie koningen die zouden bevelen dat Israël kon terugkeren en Jeruzalem herbouwen. Arthahsasta was de derde van die drie koningen en hij vaardigde het derde bevel uit in 457 v.Chr. Het derde bevel markeerde het begin van de tweeduizend driehonderd jaar van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien. In 1798 eindigde het eerste einde van de gramschap, werd het boek Daniël ontzegeld en verscheen de eerste van de drie engelen. De derde engel verscheen op 22 oktober 1844.

De drie laatste koningen van Juda werden allen geconfronteerd met Nebukadnezar, en bij de wegvoering van Jojakim begonnen de zeventig jaren. Deze duurden voort totdat Babylon werd vernietigd, en de veldheer (Cyrus) die Babylon had vernietigd en kort daarna koning werd, vaardigde het eerste van drie decreten uit. Het derde decreet luidde de profetie van de avonden en morgens in, die eindigde met de komst van de derde van drie engelen. Christus verbindt het einde altijd met het begin.

Het begin van de zeventig jaren vond plaats bij Nebukadnezars eerste aanval op Jeruzalem. Het einde van de zeventig jaren werd gemarkeerd door de verwoesting van Babylon. De uiteindelijke en volledige verwoesting van Jeruzalem kwam over de derde van drie koningen die allen door Nebukadnezar waren aangevallen. De verwoesting van Jeruzalem voltrok zich geleidelijk. De laatste drie koningen vertegenwoordigen één profetisch symbool, in die zin dat zij allen door Nebukadnezar waren aangevallen. Zij waren een voorafbeelding van de drie besluiten, die eveneens één symbool vormden, evenals de drie engelen aan het einde van de drieëntwintighonderd dagen.

„In het zevende hoofdstuk van Ezra wordt het besluit gevonden. Verzen 12-26. In zijn volledigste vorm werd het uitgevaardigd door Artaxerxes, koning van Perzië, in 457 v.Chr. Maar in Ezra 6:14 wordt gezegd dat het huis des Heren te Jeruzalem gebouwd werd ‘naar het bevel [‘besluit,’ kanttekening] van Kores, en Darius, en Artaxerxes, koning van Perzië.’ Deze drie koningen hebben, door het besluit in te stellen, te herbevestigen en te voltooien, het gebracht tot de volkomenheid die door de profetie werd vereist om het begin van de 2300 jaren aan te wijzen. Wanneer men 457 v.Chr., de tijd waarin het besluit werd voltooid, neemt als de datum van het bevel, bleek elke bijzonderheid van de profetie betreffende de zeventig weken vervuld te zijn.” *The Great Controversy*, 326.

Zuster White stelt vast dat de drie decreten noodzakelijk waren voor de volmaking van de profetie. Zij omschrijft hun onderlinge verhouding, en doet daarmee de grammaticale kenmerken van het Hebreeuwse woord „waarheid” uitkomen. Zij zegt dat het eerste decreet zijn oorsprong gaf, het tweede decreet opnieuw bekrachtigde, en het derde decreet „ieder onderdeel van de profetie aangaande de zeventig weken” voltooide. Het Hebreeuwse woord „waarheid” wordt gevormd door de combinatie van de eerste, de dertiende en de laatste letters van het Hebreeuwse alfabet. Het eerste decreet gaf zijn oorsprong, het tweede bekrachtigde opnieuw, en het laatste decreet voltooide de profetie. De drie decreten dragen de handtekening van Alfa en Omega, en zij werden vervuld aan het einde van de zeventigjarige profetie van de Babylonische gevangenschap, hoewel het derde decreet geruime tijd na het einde van de zeventig jaar kwam. De drie decreten waren progressief, en hoewel het drie decreten waren, vormden zij toch één profetisch symbool.

De eerste engel kwam in 1798, de tweede engel kwam in het voorjaar van 1844, en de derde engel kwam op 22 oktober 1844. Die drie engelen vormen één profetisch symbool en vertegenwoordigen het eeuwige evangelie van Openbaring hoofdstuk veertien.

„De eerste en de tweede boodschap werden gegeven in 1843 en 1844, en wij staan nu onder de verkondiging van de derde; maar alle drie de boodschappen moeten nog steeds worden verkondigd. Het is nu even essentieel als ooit tevoren dat zij worden herhaald aan hen die naar de waarheid zoeken. Met pen en stem moeten wij de verkondiging laten weerklinken en hun volgorde tonen, evenals de toepassing van de profetieën die ons brengen tot de boodschap van de derde engel. Er kan geen derde zijn zonder de eerste en de tweede. Deze boodschappen moeten wij aan de wereld geven in publicaties, in redevoeringen, waarbij wij in de lijn van de profetische geschiedenis de dingen tonen die geweest zijn en de dingen die zullen zijn.” *Selected Messages*, boek 2, 104, 105.

De laatste drie koningen van Juda vormden één symbool, want zij werden allen in verschillende graden van onderwerping gebracht door de koning van Babylon. De laatste drie koningen van Juda, de drie decreten en de drie engelen worden, hoewel zij duidelijk met hun drieën zijn, ook voorgesteld als één profetisch symbool.

De laatste drie koningen maken deel uit van het profetische kader van het begin van de profetie van zeventig jaren gevangenschap, en als zodanig worden zij deel van het begin dat het einde van de zeventig jaren gevangenschap illustreert. De gevangenschap begon met de geleidelijke onderwerping van drie koningen en eindigde met de verwoesting van het koninkrijk en zijn hoofdstad. Het einde van de profetie markeert de verwoesting van de natie en de hoofdstad van Babylon, hetgeen de komst van de drie opeenvolgende decreten markeert. Het begin van de profetie van tweeduizend driehonderd jaar wordt gekenmerkt door drie opeenvolgende decreten, en het illustreert het einde van de profetie van tweeduizend driehonderd jaar, dat bestaat uit drie opeenvolgende boodschappen.

De drie engelen en hun respectieve drie boodschappen waren vooraf afgebeeld door drie koningen en hun drie opeenvolgende decreten. De drie koningen die hun respectieve drie decreten afkondigden, waren vooraf afgebeeld door drie opeenvolgende koningen, die ieder hun boodschappen van opstand tegen Nebukadnezar hadden verkondigd. Drie boodschappen van opstand beeldden drie decreten vooraf af, die op hun beurt drie boodschappen vooraf afbeeldden. De ene vangt de profetie van zeventig jaren aan, die op haar beurt eindigt met het begin van de profetie van tweeduizend driehonderd jaren, die eindigt bij de komst van de derde engel in 1844. De zeventig jaren waarin het land zijn sabbat zou genieten, kunnen niet worden gescheiden van 22 oktober 1844.

Jojakim vertegenwoordigt het eerste decreet van Cyrus en tevens de boodschap van de eerste engel van Openbaring hoofdstuk veertien. Daarnaast verschaffen de drie getuigen van de laatste drie Judese koningen, de drie decreten en de drie boodschappen der engelen nauwkeurige informatie over het symbool van Jojakim, want de profetische geschiedenis van de drie engelen is door inspiratie zeer zorgvuldig afgebakend. Alle drie de boodschappen hebben een historische komst en daarna een historische bekrachtiging.

De eerste engel verscheen in 1798 en werd op 11 augustus 1840 bekrachtigd door de bevestiging van het dag-voor-een-jaarbeginsel.

„In het jaar 1840 wekte een andere opmerkelijke vervulling van profetie wijdverbreide belangstelling. Twee jaar tevoren had Josiah Litch, een van de vooraanstaande predikanten die de tweede advent predikten, een uiteenzetting van Openbaring 9 gepubliceerd, waarin hij de val van het Ottomaanse Rijk voorspelde. Volgens zijn berekeningen zou deze macht ten val worden gebracht ... op 11 augustus 1840, wanneer verwacht mag worden dat de Ottomaanse macht in Constantinopel gebroken zal worden. En ik geloof dat dit inderdaad het geval zal blijken te zijn.”

„Precies op de aangegeven tijd aanvaardde Turkije, door middel van zijn ambassadeurs, de bescherming van de geallieerde mogendheden van Europa, en stelde zich aldus onder de

controle van christelijke naties. De gebeurtenis vervulde de voorspelling exact. Toen dit bekend werd, werden menigten overtuigd van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn metgezellen waren aanvaard, en aan de adventbeweging werd een wonderbare stuwkracht verleend. Mannen van geleerdheid en aanzien sloten zich bij Miller aan, zowel in het prediken als in het publiceren van zijn opvattingen, en van 1840 tot 1844 breidde het werk zich snel uit.” The Great Controversy, 334, 335.

De eerste engel kwam en kondigde de opening van het oordeel in 1798 aan, maar de boodschap was gebaseerd op de geldigheid van William Millers identificatie dat een dag in de Bijbelse profetie een jaar vertegenwoordigt. Dat beginsel werd bevestigd „op 11 augustus 1840”, en de eerste boodschap werd met kracht bekleed. Met het falen van de voorspelling van Christus’ wederkomst in het Bijbelse jaar 1843, dat doorliep tot in het jaar 1844, kwam de tweede engel van Openbaring hoofdstuk veertien. Met het falen van de voorspelling in het voorjaar van 1844 verwierpen de protestantse kerken Millers regel van een dag voor een jaar en werden zij de dochters van Babylon. Die boodschap werd vervolgens in de zomer van 1844 met kracht bekleed, toen zij werd verbonden met de boodschap van de Middernachtsroep. Met de vervulling van de boodschap van de Middernachtsroep op 22 oktober 1844 kwam de derde engel met zijn boodschap.

Vanwege de ongehoorzaamheid van het Laodiceaanse adventisme in 1863 werd Gods volk ertoe bestemd de geschiedenis van het zwerven van het oude Israël in de woestijn te herhalen. De bekrachtiging van de derde boodschap zou wachten tot 11 september 2001. Elk van de drie boodschappen komt in de geschiedenis en wordt daarna bekrachtigd.

Jojakim en Cyrus vertegenwoordigen de bekrachtiging van de eerste engel, niet zijn komst. Hoewel Jojakim de eerste was van de laatste drie koningen van Juda, en hoewel hij de boodschap van de eerste engel vertegenwoordigt, tonen de profetische kenmerken die hij, en ook Cyrus, vertonen, aan dat zij beiden symbolen zijn van de bekrachtiging van de eerste engel, en niet symbolen van de komst van de eerste engel. De komst van de eerste boodschap in de geschiedenis van Jojakim was Manasse, de eerste van de laatste zeven koningen van Juda.

Zeven koningen gingen vooraf aan de volledige en definitieve verwoesting van Jeruzalem. Die zeven koningen vertegenwoordigen een voortschrijdende geschiedenis, evenals de geschiedenis die zij voorafschaduwden van 1798 tot 1844. De eerste engel verscheen in 1798, en de derde verscheen op 22 oktober 1844. De geschiedenis van 1798 tot 1844 is de geschiedenis van de eerste en tweede engel. De geschiedenis van de derde engel begon in 1844. Wanneer zuster White de symboliek van de zeven donderslagen van Openbaring hoofdstuk tien aanduidt, zegt zij dat de zeven donderslagen de geschiedenis van de eerste en tweede engel vertegenwoordigen, maar niet die van de derde engel.

„Het bijzondere licht dat aan Johannes werd gegeven en dat in de zeven donderslagen tot uitdrukking kwam, was een aanduiding van gebeurtenissen die zich onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel zouden voltrekken.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.

De geschiedenis van de zeven donderslagen van Openbaring hoofdstuk tien benadrukt de geschiedenis van de bekrachtiging van de eerste engel op 11 augustus 1840 tot aan de grote teleurstelling op 22 oktober 1844, maar zij omvat niettemin de gehele geschiedenis van de eerste en tweede engel. De algemene toepassing van de zeven donderslagen is dat zij de periode van 1798 tot 22 oktober 1844 vertegenwoordigen. De geschiedenis van de komst van de eerste engel van 1798 tot aan de grote teleurstelling is de geschiedenis van de eerste en tweede engel, en zij wordt profetisch voorgesteld als zeven donderslagen. De zeven donderslagen werden ook getypeerd door de laatste zeven koningen van Juda. De laatste drie van die koningen duiden niet alleen opeenvolgende koningen aan, maar vormen samen één symbool, opgebouwd uit een eerste, een middelste en een laatste.

In de geschiedenis van de drie engelen werd de eerste boodschap bekrachtigd op 11 augustus 1840, en zowel Jozakim als Kores waren typen van die gebeurtenis.

In het volgende artikel zullen wij deze allerbelangrijkste waarheden verder blijven aanwijzen.

“Strikte oprechtheid behoort door iedere student gekoesterd te worden. Iedere geest behoort zich met eerbiedige aandacht te wenden tot het geopenbaarde woord van God. Licht en genade zullen gegeven worden aan hen die God aldus gehoorzamen. Zij zullen wonderlijke dingen aanschouwen uit zijn wet. Grote waarheden, die sinds de dag van Pinksteren onopgemerkt en ongezien zijn gebleven, zullen uit Gods woord oplichten in hun oorspronkelijke zuiverheid. Aan hen die God waarlijk liefhebben, zal de Heilige Geest waarheden openbaren die uit het denken zijn vervaagd, en zal Hij ook waarheden openbaren die geheel nieuw zijn. Zij die het vlees eten en het bloed drinken van de Zoon van God, zullen uit de boeken Daniël en Openbaring waarheid putten die door de Heilige Geest is geïnspireerd. Zij zullen krachten in werking zetten die niet onderdrukt kunnen worden. De lippen van kinderen zullen geopend worden om de verborgenheden te verkondigen die voor het verstand van mensen verborgen zijn gebleven. De Heere heeft het dwaze van deze wereld uitverkoren om de wijzen te beschamen, en het zwakke van de wereld om het sterke te beschamen.

„De Bijbel behoort niet in onze scholen te worden binnengebracht om tussen het ongeloof ingeklemd te worden. De Bijbel moet tot grondslag en leerstof van het onderwijs worden gemaakt. Het is waar dat wij veel meer weten van het woord van de levende God dan wij in het verleden wisten, maar er valt nog veel meer te leren. Hij behoort te worden gebruikt als het woord van de levende God, en te worden geacht als in alles het eerste, het laatste en het beste. Dan zal ware geestelijke groei zichtbaar worden. De studenten zullen gezonde godsdienstige karakters ontwikkelen, omdat zij het vlees eten en het bloed drinken van de Zoon van God. Maar tenzij daarover gewaakt en dit gevoed wordt, vervalt de gezondheid van de ziel. Blijf in de stroom van het licht. Bestudeer de Bijbel. Zij die God getrouw dienen, zullen gezegend worden. Hij die geen getrouw werk onbeloond laat, zal iedere daad van loyaliteit en rechtschapenheid kronen met bijzondere blijken van zijn liefde en goedkeuring.” Review and Herald, 17 augustus 1897.